

ÍGY ÍRUNK MI!

2011. november

Rovatunkban zrínyi diákok írásait közöljük. Ha szeretnéd itt látni saját versedet vagy novelládat, küldd el a kulturkem@gmail.com-ra!

Fehér Csenge (9.B) írása

Lélekvákuum

„Hazudok, amennyit csak akarod. Ha gondolod, kihazudom az életedből a feleségeidet. Meg a fiadat is. A sikkasztás... Tudod mit, letagadom. Mindent tagadni fogok. Aki voltál, és aki vagy... mindent! Ne, ne mondj semmit. Ne! Hallgass meg. Most elmegyek. Tudod mit, elmegyek. Igen, csak így. Ne mondj semmit. Azt hiszem, elmegyek...”

Így mondta. Pontosan így.

Szaladnak a fák a sínek mellett.

- Beteg? – kérdezi a férfi, és a szeme hasonlít az övéhez.

- Nem – mondja, és arra gondol: talán.

A férfi előrehajol, a cigarettáját az ujjai közt forgatja.

- Mi a foglalkozása? Várjon, ne mondjon semmit. Kitalálom. Táncos, ugye?

Hát persze, hogy az.

- Nem – mondja, és érzi, hogy remeg az ajka.

- Maga külföldi. Külföldi, ugye?

- Nem fa... - nyel egyet, és a torkában dobog a szíve - ...gyok.

- Mégis mitől fél? Hogy rájövök, hogy selypít? – Az idegen nevet.

A nő zavartan néz vissza rá, és idegesen játszik az ujjával.

Mi az, hogy selypít?

Összesen két mérettel nagyobb a szobatársa virágos körömcipője, amit elemelt az ágya mellől. Annyira sietett, hogy nem is foglalkozott ilyen apróságokkal, valahogy az a két méret elenyészőnek tűnt a több tízezer kilométerhez képest, amit megtenni készült.

Pedig hatszor botlott meg, amíg elcsoszogott az állomás felé, és az oldaltáska húzta a vállát. A kabát is nagy volt rá. Azt eredetileg el sem akarta vinni, de aztán arra gondolt, hogy Szeptember van. Aztán leakasztotta a fogasról.

Pestet célozta meg. Az anyja ex-e magyar volt, és értette valamennyire a nyelvet.

Hülye ötlet volt.

Áll a Lánchídon, és kihajol a korláton. Nézi a Dunát, a szél az arcába vágja a haját, és hideg van. Nézi a város fényeit, lassan elmosódnak a szemei előtt.

Áll a Lánchídon és zokog.

Zavart gondolatok cikáznak a fejében, áll a semmi közepén, és úgy érzi, hogy tökéletesen elveszett.

Hideg van, és a szobatársa kabátját fennhagyta a metrón a pénztárcájával együtt.

Nem fog érte menni. Mit mondjon, ha kérdezik? Azt, hogy „nem”?

„Tartsd, oké, nehogy letedd! Figyelj, maradj abban a bárban, vagy nem tudom, hogy hol vagy, de maradj ott, oké? Különben nem tudlak elérni. Na mit is mondtál, milyen országban vagy? Hogy hol? Mégis hogy keveredtél oda? Bocs, de rohadt hülye vagy. Mit akarsz ott? Most azt akarod, hogy érted menjek? Hol a francban is van ez az ország? Hogy is hívják? Ne idegelj ki,

hallod, ne idegelj ki. Majd itthon megbeszéljük. Jó, nem szóltam semmit, oké, itthon megbeszéljük, hallod? Nehogy lerakd! Hallod! Ne rakd le! Hol vagy?! Hallod?!”

Még mindig emlékszik az illatára. Érezte a haján meg a ruháján is, azt hitte, ez a saját illata, ami a testéből árad. Aztán később kiderült, hogy csak egy krém illata.

Fontos ez?

Mindig sötétvörös dobozban képzelte el azt a krémet, amivel a nyakát kente.

Éjszakánként egy bárban játszott a bandájával, jazzt játszottak, többször nézte őket, emlékezett, hogy vörösek voltak a fények, és csillant a szaxofonja, amikor felemelte.

Egyszer, amikor már elmentek a vendégek, összetolták az asztalokat, a banda játszott, ő pedig táncolt az asztalok tetején csak neki.

Fontos ez?

Mindig rövidre nyírta a haját, pedig sokkal jobban állt neki a hosszabb. És amikor hajnalban hazament, mindig izzadtan dőlt be az ágyba, és még sokáig nem tudott elaludni.

Amikor felébredt ebéd körül, állt az ágy előtt, és meredt szemekkel bámult ki az ablakon, mindig látta a vörös csíkot a nyakán, amit a szaxofon zsinórja ejtett. Volt, hogy vérzett a nyaka, a vér lefolyt az inge alá, és megfestette az anyagot, mintha meglőtték volna.

Évente egyszer meghívta a fiát magához. Hullámos vörös volt a fia haja, és egyáltalán nem hasonlított rá. Soha nem írt a fiának egy üdvözlőlapot sem.

Fontos ez?

Fekszik a hídon, szívja a cigijét, egészen émelyítő, édes íze van. Fölfelé gomolyog a füst az orrából.

Esik az eső, a homlokán koppannak a cseppek, legalább lehűti a fejét. A haja csupa víz, meg sár. Fázik a háta.

Alatta vörösen hullámszik a Duna, és attól fél, ellepi a testét, és belemerül a vörös hullámszásba.

Fontos ez?...

- Ne haragudjon, csak vicceltem. Szóval külföldi. Szeret utazni?

- Nem – mondja, és ostobán néz az idegenre.

- Hát én sem annyira. Tudja mi a legidegesítőbb például a vonatozásban? Az, hogy néha komolyan kell gondolkoznom azon, hogy most mi megyünk előre, vagy a föld jön velünk szembe a fákkal meg a sínekkel. Hülyeség, mi? – A férfi hátradől, és nevet. Egészen szürkének tűnik az arca. Forgatja a cigarettáját az ujjai között. – Maga hazautazik?

- Nem.

- Hát tudja, én sem. Akkor éppen utazik valahová, nem?

- Nem.

- Ezek szerint csak úgy utazgat?

Utazgatok?

- Nem. Nem... - mondja, és ahogy az elsuhanó tájat nézi, reszket a szája.